

Arrest

nr. 241 887 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Ahmadi uit Pakistan. U bent geboren in Peshawar en woonde aldaar tot u in 2007 naar Rabwah verhuisde. U verhuisde naar Rabwah omdat uw familie veel problemen kende in Pakistan waarbij bepaalde eigendommen van uw vader en moeder werden geconfisqueerd en u op straat werd aangevallen. In Rabwah werd u eind 2014 gecontacteerd door uw neef S.. Hij was recent bekeerd tot het Soennisme en vroeg u om zich ook te bekeren tot het Soennisme. Hij nodigde u bij hem thuis uit waar u, in het bijzijn van drie Mullawi's, werd aangemaand zich te bekeren. Ze gaven u echter nog enige bedenktijd waarop u na enkele dagen besloot terug te keren naar Peshawar met uw familie. Uw vrouw bleef in Peshawar in het huis van uw broer en u verliet het land via een smokkelaar. U gaf uw paspoort en identiteitskaart aan de smokkelaar en die regelde voor u onbekende documenten om via

Dubai naar Duitsland te reizen. U diende in Duitsland een eerste verzoek om internationale bescherming in op 10 juni 2015 en een tweede verzoek op 1 november 2017. Uw verzoek werd afgewezen en u kwam naar België waar u op 5 juli 2018 een verzoek indiende. Ter staving van uw verzoek legde u verschillende kopieën van verblijfsdocumenten van uw broers neer die in Europa verblijven. U voegde daar een kopie aan toe van uw identiteitskaart, kopieën van paspoorten van uw familie in Pakisran, evenals een kaart als Ahmadi van 2013 in Pakistan, een betaalbewijs van uw bijdrage aan de gemeenschap in België, 'guest-cards' van deelname aan activiteiten van de gemeenschap in België en verschillende juridische stukken die gaan over de eigendomsissues van uw familie. U legde ten slotte ook verschillende stukken neer die de algemene situatie van Ahmadi weergeeft, evenals een USB stick over recente incidenten van de Ahmadi gemeenschap in Pakistan. Op de USB staat ook een film van een bekering die uw neef zou betreffen. Later legde u nog twee stukken neer van een Pakistaanse bank die uw aanwezigheid in Pakistan tot kort voor uw vertrek zouden staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"** van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org..> Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadigemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient echter na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst vereist de medewerkingsplicht dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. U draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust niet voorleggen van bepaalde documenten, hetgeen een contra-indicatie vormt voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. In casu is het voor het CGVS niet aannemelijk dat u uw paspoort niet kan voorleggen, noch een kopie. Enerzijds slaagt u er in geen geval in om uw verklaring met een (ver)vals(t) paspoort te hebben gereisd te staven. U wist niet onder welke nationaliteit u reisde, u wist niet onder welke naam u reisde, u kende geen geboortegegevens van dat paspoort én u wist helemaal niet onder welke hoedanigheid u reisde (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 22/10/2019 p.5). Indien u werkelijk met een smokkelaar en een ander paspoort reisde, zou u zijn voorbereid op mogelijke vragen bij grenscontroles die op de internationale luchthavens altijd mogelijk zijn. Dat u geen enkele weet had van uw reisdocumenten is niet aannemelijk. Anderzijds komt uw verklaring alsof u zomaar uw paspoort en identiteitskaart aan een smokkelaar zou hebben gegeven, helemaal niet geloofwaardig over. Indien u met andere stukken reisde, ziet het CGVS niet in waarom u uw eigen paspoort én identiteitskaart, beiden toch belangrijke stukken in en buiten Pakistan, aan een smokkelaar zou hebben gegeven.

Deze verklaring ontbreekt elke logica en is helemaal niet geloofwaardig. Wat er ook van zij, dat u zelf niet eens de Pakistaanse ambassade contacteerde om hier een nieuw paspoort aan te vragen 'omdat u het niet nodig heeft' (zie p.4), doet enkel verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Immers legde u wel verschillende documenten neer van uw familieleden in Europa én verklaarde u zelf dat u graag alles op orde had inzake documenten (zie p.7). Dat u dan zelf uw paspoort niet voorlegt, schaadt danig uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien kan het CGVS op die manier niet nagaan wanneer u Pakistan verliet en waar u op welk moment was, hetgeen toch essentiële informatie is in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw relaas waarop u uw verzoek tot internationale bescherming baseert. Ten eerste legt u geen enkel stuk neer waaruit uw problemen met S., uw neef, blijken. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de documenten die u ter staving van uw verzoek kan neerleggen (zie p.11) en ook nadien werd u gevraagd of u dit kan staven (zie p.12). U legde niets voor dat uw probleem met S. kan staven. Pas later tijdens het gehoor, wanneer u gevraagd wordt wat u ten aanzien van de Duitse asielinstanties vertelde, geeft u plots aan dat u een film zou hebben waarin te zien is hoe uw neef zich bekeert tot het Soennisme (zie p.15). Gevraagd waarom u het bestaan van deze film niet voordien vermeldde, zei u dat u dacht dat er u enkel documenten waren gevraagd (zie p.16). Dit slaat echt nergens op. Bij de vraag naar de documenten die uw verzoek staven hebt u wel een USB stick neergelegd met verschillende films die de algemene situatie staven. Dat u daar zelf niet het initiatief nam om de film die uw verzoek zou kunnen staven te vermelden ten aanzien van het CGVS, tast opnieuw danig uw geloofwaardigheid aan. Hoe dan ook, de film zegt niets over u en evenmin staat u dat de personen die te zien zijn werkelijk uw neef is, laat staan dat die u bedreigt heeft. **Ten tweede is het opvallend dat het incident met uw neef S. u deed besluiten Pakistan te verlaten in 2015, maar dat u dit incident niet vertelde ten aanzien van de Duitse asielinstanties.** U verklaarde dat u dit niet vertelde wegens gebrek aan bewijs én omdat u slechts naar enkele incidenten werd gevraagd én omdat u weinig tijd kreeg (zie p.14 en 15). Dit is totaal onaanvaardbaar. Zelfs al kreeg u weinig tijd of werd u maar enkele incidenten gevraagd, dat u ten aanzien van de Duitse asielinstanties niet zou vertellen waarom u het land verliet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit zogenaamde incident. U hebt in Duitsland tweemaal een verzoek ingediend, u verbleef er meer dan twee jaar. Dat u in die periode dit incident niet vermeldt hebt of zelfs maar schriftelijk hebt overgemaakt ter staving van uw verzoek, is niet aannemelijk. **Ten derde is het zogenaamde incident op zich ook weinig geloofwaardig.** Indien u werkelijk onder druk werd gezet om zich te bekeren is het vreemd dat u zomaar bedenktijd werd gegeven. U zou dan direct na het bezoek aan uw neef hebben overlegd met uw vrouw en ondanks dat zij direct Rabwah wilde verlaten bent u nog enkele dagen gebleven daar (zie p.11 en 12). Dat uw neef ook enkel u viseerde omdat u in Rabwah was, zonder dat uw broers in Pakistan werden geviséerd, komt ook weinig aannemelijk over. En indien dit zo was, kan aangenomen worden dat u bij uw broer in Peshawar (waar uw vrouw en kinderen nu wonen) wel veilig was. In elk geval geeft u geen melding van concrete problemen die uw vrouw of uw broer in Peshawar zouden hebben gekend met uw neef S.. Deze vaststellingen, in samenhang met het niet vermelden van deze gebeurtenis in Duitsland en een gebrek aan bewijs, ontnemen deze verklaringen elke vorm van geloofwaardigheid.

Verder dient dan ook vastgesteld dat noch uw activiteiten, noch uw vroegere functies binnen de Ahmadigemeenschap uw terugkeer naar Pakistan in de weg zouden staan. Zo dient opgemerkt te worden dat u in Pakistan de laatste jaren voor uw vertrek geen specifieke functie binnen de Ahmadi-gemeenschap had (zie p.9). U zou wel functies hebben gehad in Pakistan, maar dat was lang geleden, u verwijst naar ongeveer 1995 (zie p.9). Aldus kan u in Pakistan recent niet worden aanzien als een belangrijk persoon binnen de Ahmadi gemeenschap met een hoger risico. U geeft aan dat u in Duitsland wel een bepaalde functie inzake onderwijs had, maar u geeft daarbij aan dat dit zeer lokaal was én bovendien dateert dat voor juli 2018. U legde hiervan bovendien niets voor. U legde wel één enkel betaalbewijs voor van een bijdrage aan de gemeenschap die u in België betaalde. U voegde daar enkele 'guestcards' aan toe van het bijwonen van bepaalde bijeenkomsten van de gemeenschap. Maar een functie hebt u niet in België, u gaf zelfs aan dat u maar één of twee keer bent geweest naar activiteiten van de gemeenschap (zie p.10). Uw schoonbroer in Duitsland zou wel een meer belangrijke functie hebben. Maar hij is aangetrouwde familie én u geeft niet aan dat u hierdoor meer geviséerd zou worden. Het hoeft geen betoog dat het louter verwijzen naar de eventuele functies van uw familieleden niet volstaat om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Evenmin geeft u te kennen dat andere familieleden van u in Europa belangrijke functies zouden bekleden binnen de Ahmadi gemeenschap.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze staven het verblijf van familieleden in Europa, vroegere betwistingen inzake grond en eigendom van uw familie in Pakistan, uw identiteit, uw deelname aan bepaalde activiteiten binnen de gemeenschap, maar meer ook niet. De films en documenten die naar de algemene situatie verwijzen kunnen evenmin bovenstaande beslissing in positieve zin ombuigen. U voegde nog twee attesten van een bank in Pakistan neer die zouden staven dat u tot uw vertrek in Pakistan was, maar ook deze stukken doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in de tribale districten van Khyber-Pakhtunkwa (de voormalige FATA), alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld

wordt. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief deel van de provincie. De veiligheid in de voormalige FATA-districten, met uitzondering van Noord- en Zuid-Waziristan, is de voorbije jaren sterk verbeterd door de opeenvolgende militaire campagnes in de regio en het verbreken van de macht van de gewapende groeperingen. Deze zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied.

Daar waar er in de eerste helft van 2018 een verhoogd aantal aanslagen plaatsvonden tijdens de verkiezingsperiode, daalde het geweld in de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019. Zowel het aantal terroristische aanslagen als het aantal veiligheidsoperaties nam af. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsinstellingen gevisereerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een significante daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie, hoewel er sprake is van interne ontheemding in bepaalde districten van de voormalige FATA.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, lid 1-3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zeven internetartikelen (stukken 3—8 en 10), drie rapporten (stukken 9 en 13-14), een kopie van twee bladzijden van zijn paspoort (stuk 11) en foto's van zijn familieleden en een kopie van het paspoort van zijn moeder (stuk 12).

Bij aangetekende zending van 20 augustus 2020 bezorgt verzoeker een aanvullende nota op basis van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Deze nota bevat informatie over toegenomen aanvallen op de Ahmadi's en de gevolgen van het coronavirus in Pakistan.

Bij aangetekende zending van 10 september 2020 stelt verzoeker dat hij een attest bijbrengt waarin wordt geattesteerd dat verzoeker sinds zijn geboorte een Ahmadi is. Ter zitting blijkt dat het attest niet gevoegd was bij de aangetekende zending. Aangezien verweerder ook een kopie van dit attest ontving, werd door de diensten van de Raad een kopie gemaakt en werd dit attest alsnog ter zitting neergelegd.

2.3. Bij aanvullende nota van 15 september 2020 brengt verweerder een nieuw element, de COI Focus Pakistan, De Ahmadiyya-gemeenschap, d.d. 12 juni 2020 (update).

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

3.3. Verzoeker voert aan dat hij als Ahmadi door zijn neef S. werd aangemaand om zich te bekeren tot het soennisme. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat - uit de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van Ahmadi uit Pakistan niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een individuele beoordeling noodzakelijk is;

- het niet aannemelijk is dat hij zijn paspoort (of een kopie ervan) niet voorlegt, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid;

- geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met zijn neef S. gelet op (a) de vaststelling dat hij geen enkel overtuigend bewijs van deze problemen voorlegt, (b) de vaststelling dat hij deze problemen niet vermeldde in het kader van de twee verzoeken om internationale bescherming die hij in Duitsland indiende, en (c) het ongeloofwaardig karakter van zijn bewering dat hij bedenktijd zou hebben gekregen, temeer dat zijn broer, echtgenote en kinderen in Pakistan geen problemen ondervinden;

- noch zijn activiteiten, noch zijn vroegere functies binnen de Ahmadiyya-gemeenschap zijn terugkeer naar Pakistan in de weg staan;

- de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

3.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.5. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing vooreerst terecht dat uit de beschikbare informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) blijkt dat het louter profiel van Ahmadi uit Pakistan niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een individuele beoordeling noodzakelijk is:

*"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"** van januari*

2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org..> Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”

Gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, de aanvullende nota van verweerder inzake de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap en het attest van 7 september 2020 dat ter zitting werd neergelegd is er op het eerste zich geen discussie dat verzoeker een Ahmadi is.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan bijzonder precair is en dat de discriminatie tegen hen de laatste jaren enorm is toegenomen. Hij citeert uit een aantal internetartikelen en rapporten (verzoekschrift, stukken 3-8 en 13-14). Hij ondersteunt dit verweer verder middels de bijkomende informatie die vervat is in de aanvullende nota van 20 augustus 2020.

De Raad stelt vast dat inderdaad uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier, onder meer de informatie die gevoegd is bij de aanvullende nota van verweerder van 15 september 2020, blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘Penal Code’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Anderzijds dient er tevens op gewezen dat uit de richtlijnen van UNHCR (“*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*” van januari 2017) blijkt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. UNHCR wijst er immers op dat, hoewel leden van de Ahmadiyya-gemeenschap worden geconfronteerd met voormelde precare levensomstandigheden naar aanleiding van hun geloofsovertuiging, steeds rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 38: “*depending on the individual circumstances of the case*”). Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming noodzakelijk.

Zoals hierna zal blijken slaagt verzoeker er *in casu* niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap.

3.6. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn paspoort (of een kopie ervan) niet voorlegt, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid:

“Vooreerst vereist de medewerkingsplicht dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. U draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust niet voorleggen van bepaalde documenten, hetgeen een contra-indicatie vormt voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. In casu is het voor het CGVS niet aannemelijk dat u uw paspoort niet kan voorleggen, noch een kopie. Enerzijds slaagt u er in geen geval in om uw verklaring met een (ver)vals(t) paspoort te hebben gereisd te staven. U wist niet onder welke nationaliteit u reisde, u wist niet onder welke naam u reisde, u kende geen geboortegegevens van dat paspoort én u wist helemaal niet onder welke hoedanigheid u reisde (zie nota’s persoonlijk onderhoud CGVS 22/10/2019 p.5). Indien u werkelijk met een smokkelaar en een ander paspoort reisde, zou u zijn voorbereid op mogelijke vragen bij grenscontroles die op de internationale luchthavens altijd mogelijk zijn. Dat u geen enkele weet had van uw reisdocumenten is niet aannemelijk. Anderzijds komt uw verklaring alsof u zomaar uw paspoort en identiteitskaart aan een smokkelaar zou hebben gegeven, helemaal niet geloofwaardig over. Indien u met andere stukken

reisde, ziet het CGVS niet in waarom u uw eigen paspoort én identiteitskaart, beiden toch belangrijke stukken in en buiten Pakistan, aan een smokkelaar zou hebben gegeven. Deze verklaring ontbreekt elke logica en is helemaal niet geloofwaardig. Wat er ook van zij, dat u zelf niet eens de Pakistaanse ambassade contacteerde om hier een nieuw paspoort aan te vragen 'omdat u het niet nodig heeft' (zie p.4), doet enkel verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Immers legde u wel verschillende documenten neer van uw familieleden in Europa én verklaarde u zelf dat u graag alles op orde had inzake documenten (zie p.7). Dat u dan zelf uw paspoort niet voorlegt, schaadt danig uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien kan het CGVS op die manier niet nagaan wanneer u Pakistan verliet en waar u op welk moment was, hetgeen toch essentiële informatie is in het kader van uw verzoek om internationale bescherming."

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij zijn paspoort heeft afgegeven aan een smokkelaar. Hij verduidelijkt dat hij dit via een kennis deed. Hij stelt dat deze kennis intussen in de Verenigde Staten verblijft en dat hij geen idee heeft hoe hij zijn paspoort zou kunnen terugkrijgen. Volgens hem sluit de commissaris-generaal de ogen voor het feit dat mensen met de hulp van een smokkelaar hun land van herkomst ontvluchten. Hij stelt vervolgens dat hij nog eens heeft aangedrongen bij zijn familieleden om te zoeken of zij echt geen kopie van zijn paspoort konden vinden, hetgeen succesvol was. Hij voegt een kopie van zijn paspoort toe (verzoekschrift, stuk 11). Hij meent dat het niet voorleggen van zijn paspoort geenszins de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kan schaden.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De Raad stelt vast dat verzoeker slechts een kopie van twee bladzijden van zijn paspoort voorlegt (verzoekschrift, stuk 11). Aangezien verzoeker reeds twee verzoeken om internationale bescherming indiende in Duitsland op 10 juni 2015 en 1 november 2017 en hij reeds sedert 3 juli 2018 in België verblijft, dient het middels onderhavig verzoekschrift voorleggen, na confrontatie met de bestreden beslissing, van een kopie van slechts twee bladzijden van zijn paspoort als laattijdig te worden beschouwd. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker niet eerder in staat zou zijn geweest om deze kopie te bekomen indien hij gewoon mits aandringen bij zijn familieleden in Pakistan deze kopie zou hebben kunnen bekomen.

Dat verzoeker bovendien een kopie van slechts twee bladzijden voorlegt en niet zijn hele paspoort, versterkt het vermoeden dat hij bepaalde informatie uit zijn paspoort voor de asielinstanties verborgen tracht te houden. Als zodanig wordt wel degelijk afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Ook de vaststelling dat verzoeker slechts een kopie van twee bladzijden van zijn paspoort voorlegt, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid. Wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk ontberen kopieën immers bewijswaarde. Dat verzoeker middels onderhavig verzoekschrift een kopie van twee bladzijden van zijn paspoort voorlegt, doet bovendien geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij met een (ver)vals(t) paspoort Pakistan zou hebben verlaten aangezien, gelet op mogelijke grenscontroles, het allerminst aannemelijk is dat hij niet wist onder welke nationaliteit, onder welke naam en onder welke geboortegegevens hij dan met dit (ver)vals(t) paspoort zou hebben gereisd; en (ii) het evenmin geloofwaardig is dat verzoeker zijn eigen paspoort zou dienen af te geven indien hij met een (ver)vals(t) paspoort zou hebben gereisd, temeer daar zijn bewering dat hij graag alles in orde heeft wat betreft documenten onverzoenbaar is met de vaststelling dat hij niet eens de Pakistaanse ambassade contacteerde om een nieuw paspoort te bekomen.

Gelet op de op hem rustende medewerkingsplicht dient aldus te worden vastgesteld dat het feit dat verzoeker pas in het kader van onderhavige beroepsprocedure en na reeds twee verzoeken om

internationale bescherming te hebben ingediend in Duitsland slechts een kopie voorlegt van slechts twee bladzijden van zijn paspoort, doet vermoeden dat hij informatie voor de asielinstanties verborgen tracht te houden waardoor afbreuk wordt gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid.

3.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met zijn neef S. gelet op (i) de vaststelling dat hij geen enkel overtuigend bewijs van deze problemen voorlegt, (ii) de vaststelling dat hij deze problemen niet vermeldde in het kader van de twee verzoeken om internationale bescherming die hij in Duitsland indiende, en (iii) het ongeloofwaardig karakter van zijn bewering dat hij bedenktijd zou hebben gekregen, temeer omdat zijn broer, echtgenote en kinderen in Pakistan geen problemen ondervinden:

“Daarnaast kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw relaas waarop u uw verzoek tot internationale bescherming baseert. Ten eerste legt u geen enkel stuk neer waaruit uw problemen met S., uw neef, blijken. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de documenten die u ter staving van uw verzoek kan neerleggen (zie p.11) en ook nadien werd u gevraagd of u dit kan staven (zie p.12). U legde niets voor dat uw probleem met S. kan staven. Pas later tijdens het gehoor, wanneer u gevraagd wordt wat u ten aanzien van de Duitse asielinstanties vertelde, geeft u plots aan dat u een film zou hebben waarin te zien is hoe uw neef zich bekeert tot het Soennisme (zie p.15). Gevraagd waarom u het bestaan van deze film niet voordien vermeldde, zei u dat u dacht dat er u enkel documenten waren gevraagd (zie p.16). Dit slaat echt nergens op. Bij de vraag naar de documenten die uw verzoek staven hebt u wel een USB stick neergelegd met verschillende films die de algemene situatie staven. Dat u daar zelf niet het initiatief nam om de film die uw verzoek zou kunnen staven te vermelden ten aanzien van het CGVS, tast opnieuw danig uw geloofwaardigheid aan. Hoe dan ook, de film zegt niets over u en evenmin staat u dat de personen die te zien zijn werkelijk uw neef is, laat staan dat die u bedreigt heeft. Ten tweede is het opvallend dat het incident met uw neef S. u deed besluiten Pakistan te verlaten in 2015, maar dat u dit incident niet vertelde ten aanzien van de Duitse asielinstanties. U verklaarde dat u dit niet vertelde wegens gebrek aan bewijs én omdat u slechts naar enkele incidenten werd gevraagd én omdat u weinig tijd kreeg (zie p.14 en 15). Dit is totaal onaanvaardbaar. Zelfs al kreeg u weinig tijd of werd u maar enkele incidenten gevraagd, dat u ten aanzien van de Duitse asielinstanties niet zou vertellen waarom u het land verliet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit zogenaamde incident. U hebt in Duitsland tweemaal een verzoek ingediend, u verbleef er meer dan twee jaar. Dat u in die periode dit incident niet vermeldt hebt of zelfs maar schriftelijk hebt overgemaakt ter staving van uw verzoek, is niet aannemelijk. Ten derde is het zogenaamde incident op zich ook weinig geloofwaardig. Indien u werkelijk onder druk werd gezet om zich te bekeren is het vreemd dat u zomaar bedenktijd werd gegeven. U zou dan direct na het bezoek aan uw neef hebben overlegd met uw vrouw en ondanks dat zij direct Rabwah wilde verlaten bent u nog enkele dagen gebleven daar (zie p.11 en 12). Dat uw neef ook enkel u viseerde omdat u in Rabwah was, zonder dat uw broers in Pakistan werden gevisieerd, komt ook weinig aannemelijk over. En indien dit zo was, kan aangenomen worden dat u bij uw broer in Peshawar (waar uw vrouw en kinderen nu wonen) wel veilig was. In elk geval geeft u geen melding van concrete problemen die uw vrouw of uw broer in Peshawar zouden hebben gekend met uw neef S.. Deze vaststellingen, in samenhang met het niet vermelden van deze gebeurtenis in Duitsland en een gebrek aan bewijs, ontnemen deze verklaringen elke vorm van geloofwaardigheid.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de video die hij heeft voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) waarin de namen van bekeerde Ahmadi worden genoemd. Hij stelt dat hij deze video niet meteen voorlegde toen hem naar documenten werd gevraagd omdat hij zelf niet op de videobeelden staat. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een foto van zijn neef met diens moeder, een foto van zijn eigen moeder samen met de moeder van zijn neef en een kopie van het paspoort van zijn moeder (stuk 12). Hij meent dat hij aldus voldoende heeft bewezen dat het zijn neef S. is die te zien is op de videobeelden. Hij wijst er verder op dat hij de video niet voorlegde in Duitsland omdat hij pas na het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in Duitsland deze video ontdekte via zijn in Pakistan verblijvende jongere broer die de video op internet vond. Hij heeft zijn problemen met zijn neef niet vermeld in Duitsland omdat hij hiervan geen enkel bewijs had en hij ervan overtuigd was dat hij niet zou worden geloofd, aldus verzoeker. Hij kreeg in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in Duitsland geen enkele kans om zijn vluchtrelaas uitgebreider uiteen te zetten: *“Het ‘grote’ interview van verzoeker vond plaats voor een rechter en duurde amper 5 minuten. Verzoeker kreeg simpelweg de kans niet om meer informatie te geven.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer hem werd gevraagd naar documenten ter staving van zijn

verzoek om internationale bescherming, geen melding maakte van de video waarop zijn neef zou te zien zijn die zich bekeert tot het soennisme en dat hij pas later melding maakte van het bestaan van deze video (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 16). Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de video niet eerder vermeldde omdat hij dacht dat enkel naar documenten werd gevraagd – hetgeen bezwaarlijk kan overtuigen –, beweert hij in zijn verzoekschrift dat hij de video niet meteen vermeldde omdat hij zelf niet op de beelden te zien is, hetgeen niet overeenstemt met zijn eerdere verschoning tijdens zijn persoonlijk onderhoud en wat op zich echter evenmin kan overtuigen vermits uitdrukkelijk werd gevraagd naar documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook kan niet worden vastgesteld dat de afgebeelde persoon op deze videobeelden daadwerkelijk verzoekers neef S. betreft, dat deze neef daadwerkelijk werd bekeerd tot het soennisme en/of dat verzoeker door deze neef zou zijn bedreigd. De foto's en de kopie van twee bladzijden van het paspoort van verzoekers moeder toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 12) zijn niet van aard hierop een ander licht te werpen. Uit de foto's blijkt niet dat de afgebeelde personen daadwerkelijk verzoekers neef en tante (de moeder van zijn neef) betreffen. Evenmin staat het vast dat de vrouw genoemd in het paspoort en te zien op één van de twee foto's daadwerkelijk verzoekers moeder betreft. Foto's hebben wegens de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde. Aldus dient vastgesteld dat verzoeker nog steeds nalaat een overtuigend bewijs voor te leggen van de beweerde bedreigingen vanwege zijn neef S.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker het beweerde incident met zijn neef S. niet vermeldde tijdens zijn twee verzoeken om internationale bescherming in Duitsland. Dat verzoeker geen bewijzen had ter staving van dit incident en vreesde dat hij niet zou worden geloofd, kan bezwaarlijk worden ingeroepen als verschoningsgrond. Indien verzoeker daadwerkelijk meent dat hij omwille van dit incident met zijn neef zijn land van herkomst diende te ontvluchten en heden nood heeft aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit van meet af vertelt wanneer hij in Europa een eerste verzoek om internationale bescherming indient, *quod non*. Dit klemmt des te meer daar hij in zijn verzoekschrift verduidelijkt dat hij de video waarop zijn neef zou zijn te zien (zie *supra*) ontdekte nadat hij in Duitsland een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Dat verzoeker de kans niet zou hebben gekregen om deze video voor te leggen en het incident met zijn neef uiteen te zetten in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in Duitsland omdat hij hier de kans niet toe zou hebben gekregen, is allerminst geloofwaardig. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de Duitse asielinstanties, in het licht van de gemeenschappelijke regelgeving die binnen de Europese Unie door de lidstaten wordt geïmplementeerd, verzoeker wel degelijk de kans zouden hebben gegeven om nieuwe elementen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming aan te brengen. Dat verzoeker dit heeft nagelaten, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met zijn neef S.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien verder ondermijnd door de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zomaar bedenktijd zou hebben gekregen en dat het evenmin geloofwaardig is dat zijn broer, echtgenote en kinderen, die allen nog in Pakistan verblijven, nooit problemen hebben gekend met neef S. Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

3.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat noch verzoekers activiteiten, noch zijn vroegere functies binnen de Ahmadiyya-gemeenschap zijn terugkeer naar Pakistan in de weg staan:

“Verder dient dan ook vastgesteld dat noch uw activiteiten, noch uw vroegere functies binnen de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan in de weg zouden staan. Zo dient opgemerkt te worden dat u in Pakistan de laatste jaren voor uw vertrek geen specifieke functie binnen de Ahmadi-gemeenschap had (zie p.9). U zou wel functies hebben gehad in Pakistan, maar dat was lang geleden, u verwijst naar ongeveer 1995 (zie p.9). Aldus kan u in Pakistan recent niet worden aanzien als een belangrijk persoon binnen de Ahmadi gemeenschap met een hoger risico. U geeft aan dat u in Duitsland wel een bepaalde functie inzake onderwijs had, maar u geeft daarbij aan dat dit zeer lokaal was én bovendien dateert dat voor juli 2018. U legde hiervan bovendien niets voor. U legde wel één enkel betaalbewijs voor van een bijdrage aan de gemeenschap die u in België betaalde. U voegde daar enkele ‘guestcards’ aan toe van het bijwonen van bepaalde bijeenkomsten van de gemeenschap. Maar een functie hebt u niet in België, u gaf zelfs aan dat u maar één of twee keer bent geweest naar

activiteiten van de gemeenschap (zie p.10). Uw schoonbroer in Duitsland zou wel een meer belangrijke functie hebben. Maar hij is aangetrouwde familie én u geeft niet aan dat u hierdoor meer gevisieerd zou worden. Het hoeft geen betoog dat het louter verwijzen naar de eventuele functies van uw familieleden niet volstaat om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Evenmin geeft u te kennen dat andere familieleden van u in Europa belangrijke functies zouden bekleden binnen de Ahmadi gemeenschap."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

3.9. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze staven het verblijf van familieleden in Europa, vroegere betwistingen inzake grond en eigendom van uw familie in Pakistan, uw identiteit, uw deelname aan bepaalde activiteiten binnen de gemeenschap, maar meer ook niet. De films en documenten die naar de algemene situatie verwijzen kunnen evenmin bovenstaande beslissing in positieve zin ombuigen. U voegde nog twee attesten van een bank in Pakistan neer die zouden staven dat u tot uw vertrek in Pakistan was, maar ook deze stukken doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

De kopieën van twee bladzijden van verzoekers paspoort, van twee foto's en van twee bladzijden van het paspoort van verzoekers moeder (verzoekschrift, stukken 11 en 12) werden hoger reeds beoordeeld (zie *supra*). De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-10 en 13-14) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Hetzelfde geldt voor de aanvullende informatie middels de nota van 20 augustus 2020 inzake de aanvallen op Ahmadi's. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.10. De uitbraak en behandeling van het coronavirus in Pakistan kan even aanvaard worden als reden waarom verzoeker een vrees voor vervolging zou hebben. Vooreerst dient te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*". Het coronavirus dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging.

Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "*a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*"

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde

actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

3.11. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf f dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber- Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in de tribale districten van Khyber-Pakhtunkwa (de voormalige FATA), alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief deel van de provincie. De veiligheid in de voormalige FATA-districten, met uitzondering van Noord- en Zuid-Waziristan, is de voorbije jaren sterk verbeterd door de opeenvolgende militaire campagnes in de regio en het verbreken van de macht van de gewapende groeperingen. Deze zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied.

Daar waar er in de eerste helft van 2018 een verhoogd aantal aanslagen plaatsvonden tijdens de verkiezingsperiode, daalde het geweld in de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019. Zowel het aantal terroristische aanslagen als het aantal veiligheidsoperaties nam af. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsinstellingen gevisereerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een significante daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie, hoewel er sprake is van interne ontheemding in bepaalde districten van de voormalige FATA.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De door verzoeker aangehaalde informatie betreffende de veiligheidssituatie in Pakistan (verzoekschrift, stukken 9 en 10, informatie in de aanvullende nota van 20 augustus 2020) is niet van aard op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het EASO-rapport betreffende de veiligheidssituatie in Pakistan van oktober 2019 (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing), dateert de door verzoeker bijgebrachte informatie van EASO van oktober 2018 (verzoekschrift, stuk 9). Het internetartikel (verzoekschrift, stuk 10) handelt over een aanval van de Pakistaanse veiligheidstroepen op militanten van de Pakistaanse taliban en Islamitische Staat en bevestigt dan ook dat het geweld in Pakistan voornamelijk doelgericht van aard is. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de uitbraak van het coronavirus blijkt dat in het arrest van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014, M'Bodj, nr. C-542/13, nr. 35 - 36) dienaangaande wordt gesteld:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch

hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen." (de Raad onderlijnt)

Te dezen blijkt dat verzoeker niet concreet kan maken dat derden gedragingen (zullen) stellen die ertoe leiden dat hem opzettelijk medische zorg zou worden geweigerd in het hypothetische geval dat hij een besmetting zou oplopen van het coronavirus.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS